

Dunbridge Academy – Midzomerspel

Sarah Sprinz bij Boekerij:

De *Dunbridge Academy*-serie:

Middernachtsfeest

Midzomerspel

Sarah Sprinz

Dunbridge Academy – Midzomerspel

Welkom terug op Dunbridge Academy, waar het pad
van ware liefde nooit gemakkelijk is...

Dunbridge Academy 2

Vertaald uit het Duits door Amber Peters en Sylvia Wevers

ISBN 978-90-225-9833-7

ISBN 978-94-023-2057-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dunbridge Academy – Anyone*

Vertaling: Amber Peters en Sylvia Wevers

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Internationaal Literatuur Bureau bv, Amsterdam, lindakohn.nl.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezers,

Dit boek bevat elementen die kunnen triggeren.
Daarom vind je op pagina 415 een triggerwaarschuwing.

Ik wens je veel leesplezier.

Sarah

*Voor iedereen die zichzelf kwijt is.
Het is nooit te laat om jezelf terug te vinden.*

*All the world's a stage,
and all the women and men
merely players.*

William Shakespeare

PLAYLIST

two ghosts – harry styles
fuck up the friendship – leah kate
cigarette daydreams – cage the elephant
night changes – one direction
partners in crime – finneas
people watching – conan gray
idfc – blackbear
to be so lonely – harry styles
1 step forward, 3 steps back – olivia rodrigo
fool's gold – one direction
always you – louis tomlinson
just fucking let me love you – lowen
moral of the story – ashe feat. niall horan
bored – billie eilish
same mistakes – one direction
entertainer – zayn
favorite crime – olivia rodrigo
all too well (10 minute version) – taylor swift
why won't you love me – 5 seconds of summer
the beach – wolf alice
i want to write you a song – one direction
out of my league – fitz and the tantrums
love story – taylor swift
we made it – louis tomlinson

ZOMAAR IEMAND

CHARLES

Zevende klas

Tori is het eerste meisje met wie ik zoen. In een donkere gang tijdens de horrorfilmavond eind september. Zodra Mr Ringling de tv-kamer heeft verlaten, heeft Valentine Ward uit de achtste de originele dvd ingeruild voor een met een leeftijdsclassificatie 'vanaf achttien'. Als Mr Ringling toezicht moet houden, valt hij meestal in slaap in de recreatieruimte en heeft hij geen idee wat we aan het doen zijn. Die avond hoop ik dat de wind die rond de oude muren fluit hem wakker maakt.

Ik zou graag willen zeggen dat ik Tori naar buiten moest volgen omdat ze het eng vindt, maar de waarheid is dat Tori mij naar buiten volgt als ik na de eerste drieëntwintig minuten opsta. Het is niet zo dat ik bang ben. Of dat ik stiekem moet huilen. Nee, helemaal niet. Echt niet.

Ik overweeg alleen serieus om vandaag niet op de kostschool te slapen, maar mijn vader te bellen en hem te vragen of hij me op kan halen. Maar dan zou ik thuis helemaal alleen op mijn kamer zijn. Boven in de slaapzaal hoor ik tenminste dat de anderen er zijn. Henry, die soms in zijn slaap praat en Gideon, die snurkt als hij op zijn rug ligt.

‘Hoi.’

Ik draai me met een ruk om naar de Tori-vormige gestalte die plotseling in het halfduister voor me staat. Ze is er erg goed in om ineens aan te komen sluipen, dat zou ik inmiddels moeten weten.

‘Hoi.’ Ik recht mijn schouders. ‘Alles oké?’

‘Gaat het goed met jou?’ vraagt ze. In haar ogen glinstert het zwakke licht van het trappenhuis. Een windvlaag bolt de gordijnen op en haar haren wapperen. Tori ziet er anders uit als haar haar los over haar rug hangt. In de les heeft ze het altijd ingevlochten of opgestoken. De vloerplanken kraken als ze een stap naar me toe zet.

‘Ja, ik ... ik bedacht alleen ineens dat ik nog...’ *Ja, wat?* ‘Nou ja, doet er niet toe.’ Ik slik. Waarom kan ik niet eerst denken en dan praten?

‘Ik vind horrorfilms ook stom,’ zegt ze.

Ik span mijn spieren aan. Oók... Hoezo ook? Wie zegt dat ik ze stom vind? Ik ben gek op horrorfilms. Ze doen me niks. Maar waarom zeg ik dan niets? Ik kan alleen maar op de vensterbank blijven zitten en mijn adem inhouden. Tori staat voor me en ze beweegt niet. Haar bruine ogen lijken bijna zwart. Mijn hart slaat een slag over als ze dichtbij komt. Zo dichtbij dat ze tussen mijn knieën staat. Zo dichtbij dat ik de perzikgeur van haar shampoo kan ruiken. Zo dichtbij dat ze naar voren buigt en me kust.

Ze kust me.

Snel, kort en een beetje onbeholpen. Het is een fractie van een seconde. Het is zo snel voorbij dat ik niet eens kan zeggen of haar lippen zacht zijn. Of ze zo zijn zoals ik me ze heb voorgesteld. Ik betwijfel serieus of dit zojuist echt is gebeurd, maar mijn hart gaat tekeer en lijkt er vrij zeker van te zijn.

Tori deinst achteruit als ik mijn hand optil om mijn mond aan te raken. Mijn hart bonst luid in mijn oren en ik wil dat ze het nog een keer doet. Ik wil haar polsen vastpakken en haar weer naar me toe

trekken. Maar ik durf het niet. Omdat ze mijn beste vriendin is. Mijn beste vriendin die ik wil kussen en... O, shit. Ik wil haar kussen. Ik wil het. Ik wil niet zomaar iemand voor haar zijn. Ik wil alles voor haar zijn.

Ik sta op om haar vast te pakken, maar precies op dat moment klinken er onderdrukte kreten en gelach uit de tv-kamer. We krimpen tegelijkertijd ineen. Een windvlaag duwt het raam naast me naar binnen. Ergens knalt luid een deur dicht.

Als ik Tori weer aankijk, lijkt ze een beetje op een wit spook. Haar ogen zijn megagroot van de schrik. Ze bijt even op haar onderlip voordat ze begint te praten.

‘Sorry, ik...’

‘Nee,’ zeg ik snel en ik zet een stap naar haar toe. Heeft ze er spijt van? Is het omdat ik niet reageerde, laat staan de kus beantwoordde? Ik moet...

‘Hé!’ Ik hoor de stem van Valentine Ward en draai me met een ruk om. Hij komt recht uit de richting van de toiletten. ‘Zijn jullie aan het flikflooien, of zo?’

Tori’s blik glijdt langs me heen en hij voelt als een klap in mijn gezicht. En dan draait ze zich om en laat ze een verbitterd en nerveus lachje horen. ‘Eh, nee? Sinclair is alleen bang.’

Natuurlijk. Charles Sinclair, die nooit iets durft en altijd alles fout doet.

‘Ik ben niet bang,’ zeg ik, terwijl ik haar volg.

Wist ik veel dat het de eerste leugen zou zijn van oneindig vele die we elkaar zouden vertellen?

1

VICTORIA

‘Wat deed je zo lang daarbinnen?’

Glimlachen. Hij bedoelt het niet zo. En zelfs als hij het wel zo bedoelt kan jou dat niets schelen.

‘Ik heb me even opgefrist,’ antwoord ik zo onverschillig mogelijk en ik recht mijn schouders. Ik hoor de stem van mijn moeder in mijn hoofd.

Als je zo’n chique jurk wilt dragen, moet je rechtop lopen. Schouders naar achteren, kin omhoog.

Ik weet hoe het moet. Ik heb genoeg kunnen oefenen voor gelegenheden zoals het nieuwjaarsbal van Dunbridge Academy. Valentine ook, zijn achternaam is immers Ward, maar hoewel ik een stap dichterbij kom, biedt hij me niet zijn arm aan. Hij kijkt me niet eens echt aan maar richt zijn aandacht weer op zijn vrienden uit de twaalfde klas. Ze lachen en praten, maken grappen die ik niet begrijp terwijl ze roken en de ijzige lucht mijn longen in kruipt. De muziek uit de feestzaal klinkt gedempt op de achtergrond. Op het verharde plein tussen de oude gebouwen van donkere baksteen staan kleine groep-

jes scholieren. Dure pakken, adembenemende baljurken, glinsterende armbanden en oorbellen ter waarde van kleine auto's, polshorloges zo exclusief en duur dat ze alleen bij dit soort gelegenheden worden gedragen. Het is de enige avond van het jaar dat Dunbridge Academy de reputatie van elitekostschool waarmaakt. Je kunt het geld bijna ruiken. Het is een beetje zoals de diners en evenementen waar ik soms met mijn ouders naartoe ga.

Ik kijk naar de geopende deur waar ik door naar buiten ben gekomen. Net had ik het nog veel te warm, maar de kou buiten herinnert me eraan dat het half januari is. Mijn zandkleurige jurk komt tot op de grond en heeft strakke mouwen, maar de dunne satijnen stof is totaal niet warm. Ik krijg kippenvel in mijn nek. Met mijn armen gekruist ga ik naast Val staan. De lage uitsnijding op mijn rug is absoluut spectaculair en gaf de doorslag voor deze jurk, maar nu zou ik willen dat ik voor iets warmers had gekozen. Ik zou weer terug naar binnen moeten gaan. Ik rook niet en ik zou in de warmte op Val kunnen wachten tot hij terug is. Of hij zou me zijn colbert kunnen aanbieden maar dat lijkt niet eens in zijn hoofd op te komen.

Mijn voeten doen zeer en ik ben moe maar het is nog niet eens middernacht. *Verman je, Belhaven-Wynford. Vorig jaar stond je tot iets na half twee nog op de dansvloer en had je de nacht van je leven.* Word ik langzaam oud, is dat het? Of komt het doordat ik toen met Sinclair, Henry, Olive en de anderen veel meer lol had? Waar zijn ze eigenlijk? Val ziet er niet uit alsof hij me zal missen als ik nu even naar mijn vrienden ga. Ik sta op het punt ze te gaan zoeken als ik weer mensen uit de foyer naar buiten zie komen.

Sinclair heeft zijn handen in de broekzakken van zijn donkere pak gestoken en hij is dronken. Ik zie het aan zijn houding, zelfs in het schemerige licht van de lantaarns en de vuurschalen die buiten zijn neergezet. Flakkerend licht op de muren van de binnenplaats en de gloeiende blik van mijn beste vriend die strak op mij gericht is. Ik ken

Sinclair in het donkerblauwe schooluniform van Dunbridge Academy. Hij heeft zo'n loeihemel aan het colbertje dat hij het bijna alleen over zijn schouder geworpen draagt. Maar het zwarte pak met de bijpassende leren schoenen en het witte overhemd zit als gegoten om zijn slanke lichaam. Ik weet niet wat hij met zijn blonde haar heeft gedaan maar het valt vandaag heel nonchalant op zijn voorhoofd. Hij zou me dankbaar moeten zijn dat ik hem uit het hoofd heb gepraat om vlak voor het bal nog naar de kapper te gaan. Hij ziet er altijd als een pasgeschoren poedel uit als hij van de kapper terugkomt. Maar vanavond ziet hij er goed uit, wat hij zelf niet doorheeft.

Emma, die met Henry achter hem aan loopt, zwaait naar me als ze me ziet. Hij heeft zijn arm om haar heen geslagen, maar ze wurmt zich eronderuit en loopt naar me toe. Ik weet bijna zeker dat die nauwsluitende donkerblauwe jurk niemand zo goed zou staan als haar. Emma is de sportiefste en tegelijkertijd de elegantste persoon die ik ken en samen met Henry, die kan dragen wat hij wil en er altijd uitziet als een verdomde prins, zijn ze echt *hét power couple*.

'Ik ben zo terug,' mompel ik en ik draai me weg van Val en de rookwolk die net mijn kant op waait. Ik ben een beetje misselijk en dat komt niet alleen door de sigarettenrook. Ik ben de hele dag al gespannen en kreeg bij het avondeten amper een hap door mijn keel. Ik wacht nog op het moment dat de nervositeit eindelijk afneemt en ik van het bal kan genieten.

'En, hebben jullie het naar je zin?' Het is verbazingwekkend hoe vrolijk ik kan klinken hoewel ik me vanbinnen leeg voel.

Sinclair's blik rust zwaar op mij terwijl ik probeer te stoppen met rillen. Hij haalt zijn handen uit zijn zakken en ik weet dat ze warm zijn. Maar ik ga niet naar Sinclair toe en laat hem niet zoals gewoonlijk zijn arm om me heen slaan, wat we zo vaak doen omdat hij de enige jongen is die me kan aanraken zonder dat het iets betekent. Nee, ik blijf staan. Emma zegt iets, maar de betekenis van haar woor-

den dringt niet tot me door. Sinclair mijdt mijn blik. Ik probeer te glimlachen, maar het is moeilijk omdat ik me blijf afvragen waarom het al een tijdje zo vreemd is tussen ons. Waarom ik me een verrader voel omdat ik hier met Val ben en de avond met hem en zijn vrienden doorbreng in plaats van met mijn eigen vrienden. Het is tenslotte niet zo dat Sinclair heeft gevraagd of ik met hem naar het bal wilde. Ik heb daarop gewacht, zoals ik elk jaar doe, omdat al het feminisme in mij ineens weg is als het om dit nieuwjaarsbal gaat en ik stiekem gevraagd wil worden, net zoals alle hoofdrolspelers in alle boeken worden gevraagd. Door h m. Door Sinclair. Wel een beetje ironisch natuurlijk, als beste vrienden, ook al zou iedereen er iets achter hebben gezocht. Maar Sinclair heeft me niet gevraagd. Natuurlijk niet. Hij heeft Ellie Inglewood gevraagd, die erover opschepte tegen haar vriendinnen. Sinclair heeft een paar keer met haar gedanst en daarna is hij alleen maar bij Henry en de anderen blijven staan. Normaal gesproken zou ik met Gideon of met Omar zijn gegaan. Met iemand die ik leuk vind en goed ken. Zo goed dat ik er zeker van kan zijn dat hij niets van mij wil. Tja, maar dit jaar is niets normaal, want ik ga met Val, die zeker weten iets van me wil. En dat is ook wat ik leuk aan hem vind. Dat hij me wil. Wie wil er nu niet gewild worden door Valentine Ward, de aanvoerder van het rugbyteam en de heimelijke koning van Dunbridge Academy?

Emma wuift zichzelf een beetje lucht toe en giechelt. Ze zal wel dronken zijn. Henry buigt zich voorover en kust haar. Het enige wat ik irritant vind aan het nieuwjaarsbal, is de sterkedrank die elk jaar stiekem in grote hoeveelheden binnengesmokkeld wordt.

Ik kijk naar Sinclair, die zijn colbertje uittrekt. Er zit een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen als hij het aan mij geeft. Ik aarzel.

‘Je hebt het koud,’ zegt hij kortaf. Zijn stem klinkt kil, maar tegelijkertijd is er iets in zijn lichte ogen waardoor mijn knieën knikken.

Voordat ik er ook maar aan kan denken om het colbertje aan te nemen, voel ik een zware arm om mijn schouders.

‘Zullen we weer naar binnen gaan?’

Ik ruik de drank in Vals adem en wil mijn hoofd wegdraaien, maar dwing mezelf dat niet te doen. Straks wordt hij nog boos als ik hem in het bijzijn van mijn vrienden voor schut zet. Wat dat betreft is hij lichtgeraakt, dat is niets nieuws. En hij heeft zo zijn redenen, ook al zou ik willen dat hij er tegen mij meer over loslaat. Maar sinds we vaker met elkaar omgaan, kan ik op één hand tellen hoe vaak Val het over zijn zus heeft gehad. Zijn relatie met haar lijkt er niet beter op te zijn geworden nadat ze een paar jaar geleden Dunbridge Academy verliet om in Oxford te gaan studeren.

‘Graag.’ Ik knik terwijl Sinclair zijn jasje weer aantrekt. Zijn lippen zijn een smalle lijn, zo strak perst hij ze op elkaar.

‘Waar heb je Ellie gelaten?’ vraagt Val op de neerbuigende toon waar Sinclair absoluut allergisch voor is. ‘Al naar bed gebracht of speelt ze met haar kleutervriendinnetjes?’

‘Val,’ mompel ik sussend en ik probeer hem opzij te duwen. Het is het enige wat me echt irriteert. Dat hij en Sinclair voortdurend met elkaar kibbelen en die onnodige machtsspelletjes spelen.

Sinclair balt zijn handen tot vuisten. ‘Hou je bek, Ward!’

‘Hé, hou je een beetje gedeisd, oké?’ zegt Val, terwijl hij een stap naar hem toe zet. Hij is langer dan Sinclair en hoewel ik denk dat ze niet zo onvolwassen zijn dat ze echt gaan vechten, word ik zenuwachtig.

‘Nou? Anders wat?’ zegt Sinclair. ‘Anders vertel je het tegen die stomme oom van je? Wat jammer dat hij hier geen les meer geeft.’

‘Pas op met wat je zegt.’

‘Val... Laten we gaan.’ Ik trek Valentine aan zijn arm terug, maar hij schudt mijn hand van zich af.

‘Weet je moeder dat je drinkt op haar nieuwjaarsbal?’ vraagt hij.

‘Nee, maar ze zal blij zijn als ze te weten komt waar de drank vandaan komt.’

‘Fuck you, Sinclair,’ bromt Val. Ik slaak een zucht van verlichting als hij zich eindelijk laat meetrekken. Het voelt verkeerd om met hem naar de ingang te lopen en Sinclair en de anderen te laten staan. ‘Sorry,’ mompelt hij zodra we buiten gehoorsafstand van de anderen zijn. ‘Ik weet dat dit onnodig was en dat het je vrienden zijn.’

Ik doe mijn mond open, maar ben te verbaasd om iets te zeggen. Tenminste, om iets passends te zeggen. ‘Geeft niet.’ *Huh?* Ik vind het niet oké hoe hij tegen mijn vrienden praat. Maar blijkbaar merkt Val dit zelf ook. En hij lijkt zich echt schuldig te voelen. Hij steekt zijn handen diep in zijn broekzakken.

‘Dit is net zo stom als de belachelijke gala’s van mijn moeder,’ zegt hij en hij blijft staan. ‘Iedereen is hier alleen maar om gezien te worden.’

Ik knik en denk aan de evenementen van Veronica Ward, waar mijn familie regelmatig voor wordt uitgenodigd. De villa van Vals familie ligt op ongeveer drie kwartier rijden van het huis van mijn ouders. Onze vaders golfen samen wanneer ze onze moeders niet vergezellen naar een of ander zakendiner. Vals moeder is een grote naam in de vastgoedsector. Mijn moeder voorziet als galeriehouder de upper class van schilderijen waarvan de waarde soms in de orde van grootte van een mooie eengezinswoning ligt. Ze werken vaak samen. De ene hand wast de andere, zou je kunnen zeggen. De waarheid is echter dat mensen in onze kringen gewoon graag onder elkaar blijven.

De naam Ward was voor mij als kind al een begrip. Voor Valentine zal hetzelfde gelden met Belhaven-Wynford. Het is dan ook niet gek dat we elkaar weer tegenkwamen op Dunbridge Academy, de kostschool is immers dé plek voor de Britse high society om hun kroost eersteklas onderwijs te bieden. Boze tongen beweren dat ook

de opvoeding hier heel handig voor hen wordt geregeld, maar dat kan ik niet beoordelen, ik weet tenslotte niet beter. Als ik een personage in een van mijn romans was, zou ik dit leven in de elitebubbel uit principe moeten verafschuwen, maar de waarheid is dat ik waardeer wat mijn ouders voor William en mij mogelijk maken. Het zou ondankbaar zijn als ik dit niet erken, ook al weegt de druk van de sociale invloed van mijn familie soms zwaar op mijn schouders. Naast mijn broer is Val eigenlijk de enige met wie ik hierover kan praten. Meestal ben ik blij dat mijn vrienden er niets mee te maken hebben. Ze komen wel allemaal uit welgestelde gezinnen, maar de realiteit van het leven van mijn familie staat toch ver van hen af.

‘We kunnen ook weggaan,’ stel ik voor. Mijn vage hoop gaat in rook op als Val zijn hoofd schudt. Het zou ook te mooi zijn geweest om waar te zijn als ik eindelijk mijn hoge hakken kon uitdoen.

‘Nee, het is al goed,’ zegt hij. ‘Bovendien zie je er te opwindend uit om nu weg te gaan. Laat de anderen maar lekker nog wat langer jaloers zijn.’

Ik krijg het warm. De anderen... Sinclair dus. Ik denk niet dat mijn beste vriend jaloers zou zijn op Val. Het maakt mij immers ook niet uit dat Sinclair gek is op Eleanor uit de twaalfde. Dat maakt me helemaal niets uit.

‘Wat jij wilt,’ zeg ik.

Val glimlacht, iets wat ik niet vaak zie. Doorgaans is zijn gezicht net zo hard als de uitdrukking in zijn bruine ogen. Zijn botstructuur is niet van deze wereld. Valentine Ward, jukbeenderen, jukbeenderen, jukbeenderen en een klassieke neus waardoor hij op zo’n trotse Griekse god lijkt. Hij is vrij aantrekkelijk, vooral als hij zoals nu een perfect zittend donker pak draagt dat zijn schouders accentueert, die op precies de juiste manier breed zijn. Valentine Ward is lang, slank en atletisch. Precies zoals je je de rugbycaptain van een elitekostschool voorstelt.

Hij legt zijn hand op mijn onderrug. ‘Ik heb gehoord dat je komend weekend komt eten,’ zegt hij terwijl we naar binnen lopen.

‘Dan weet je meer dan ik,’ antwoord ik. ‘Ik weet van niets.’

‘Mijn moeder wil dat ik erbij ben. Ik dacht dat je misschien zin had om met je ouders mee te komen. Het zou de avond een stuk draaglijker maken.’

Ik aarzel. Het is niet zo dat mijn ouders niet weten dat Val en ik elkaar beter leren kennen, zoals mijn moeder het graag noemt. Maar het zou de eerste keer zijn dat we er als stel zouden zijn. Als we dat al zijn. Een stel... Ik heb geen idee, maar ik wil ook niets overhaasten. We gaan samen naar het nieuwjaarsbal en dat kan van alles of niets betekenen. Toen Val me voor de kerstvakantie vroeg of ik met hem naar het bal wilde, dacht ik als eerste aan Sinclair. Pas daarna kon ik me verheugen. Val heeft echt zijn best gedaan. Hij is met me mee geweest naar Ebrington Tales, ook al weet ik dat hij boeken doodsaai vindt. Daarna hebben we warme chocolademelk gedronken in het Blue Room Café en heeft hij me uiteindelijk gevraagd. Het was absoluut juist dat ik ja heb gezegd, ook al lag ik daarna de halve nacht wakker en stelde ik me het gezicht van mijn beste vriend voor als hij erachter zou komen.

‘Ik zal met hen praten,’ zeg ik snel. ‘Komt Pippa ook?’

Vals gezicht verstrakt en hij schudt zijn hoofd. Het is altijd tricky om zijn zus ter sprake te brengen. Philippa Ward studeerde vier jaar geleden af aan Dunbridge Academy. Daarna is ze met drie studiebeurzen rechten gaan studeren in Oxford. Ze is de absolute ster en grote trots van de Wards. Niet dat Valentines ouders niet ook trots op hem zijn, maar ze zijn erg gefocust op de academische prestaties van hun kinderen. En Val blinkt niet bepaald uit in de klas. Sinds zijn oom geen les meer geeft op de kostschool lijkt het zelfs nog lastiger voor hem te zijn geworden.

‘Nee, ze heeft tentamens,’ antwoordt hij kortaf terwijl hij zijn hand